

Cinc melodies de seducció

El 6 de maig de 1991, el grup T de Teatre estrenava *Petits contes misògins*, de Patricia Highsmith. Dos anys després, en feia la representació número 200. Dos anys que han canviat la vida d'Àgata, Mamen, Rosa, Carme i Míriam. Ara, sense cap por al cos, parlen... d'elles i de l'èxit.

“Val a dir que encara que siguem una companyia de dones i que ens estimem molt, ens agraden molt els homes.”

CARME PUERTOLAS

Fa dos anys, quan Mamen Duch, Rosa Gàmiz, Míriam Iscla, Carme Pla i Àgata Roca, pujaren a l'escenari, dirigides per Pere Sagristà, a explicar sis contes dels disset que conté el llibre *Petits contes misògins*, de Patricia Highsmith, somniaven a fer cinquanta representacions. Aquest era el número de l'èxit. Ara, quan n'han fetes més de dues-centes, l'èxit ja no és una xifra.

En l'enorme terrassa d'un àtic de l'Eixample barceloní, al costat de la Plaça d'Espanya, on tenen el centre d'operacions, expliquen que la Companyia T de Teatre té uns fonaments prou forts com

per a edificar-hi qualsevol cosa al damunt. I “això és l'èxit”, asseguren aquestes cinc noies —aquestes cinc dones— necessàriament ferides de la malícia de la Highsmith. Una complicitat que comparteixen fins i tot quan riuen. Ho fan totes alhora, com quasi tot, després de dos anys.

—*¿Creieu que els contes són realment misògins?*

MAMEN: Des del moment que els ha escrits una dona i que els interpretem dones, crec que la misogínia és una ironia.

MÍRIAM: Jo no crec que perdi tant el sentit de misogínia, sinó que el fet que parli malament de les dones l'enriqueix,

en el sentit que no el fa tan sols irònic, sinó també molt més cruent. I bé, critica dones, però també critica allò que sempre diem: un tipus de societat i els homes que permeten aquests extrems. És clar, és misogínia perquè les protagonistes en si són les dones, però si ho fossin els homes podrien ser contes misàntrops. La gràcia és riure's d'aquestes situacions límit, en aquest cas de dones i tot el que això implica.

—*¿Trobeu els contes molt irreal?*

ÀGATA: Home, són irreal perquè són situacions portades al límit. Aquesta és la irrealitat i, per tant, aquí és

on es troba precisament la teatralitat dels contes. Però també és cert que tenen el seu punt de veritat, que està en el fet que totes les situacions són quotidianíssimes, característiques de la vida quotidiana —de les dones, en aquest cas—.

—*¿Mai no us ha agafat el desig de matar algú?*

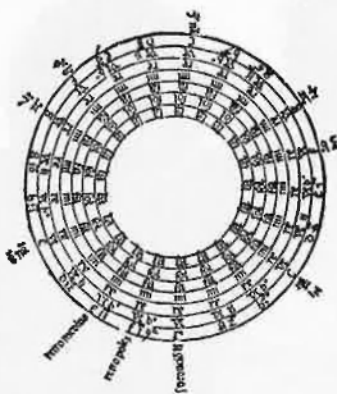
ÀGATA: És veritat que totes teníem un punt de misogínia i la representació de l'obra, gràcies al Pere, crec que ens l'ha fet sortir a fora. Quant a la pregunta, mai no m'hi he trobat. Però sí que a vegades comentem coses —fa dos anys que estem juntes— i acabem fent bromes molt bèsties.

LA SEU D'URGELL

15 - 23 d'agost 1993

XIII CURS DE MÚSICA ANTIGA a Catalunya i Andorra

Director: Romà Escalas

Jordi Albareda	<i>Tècnica vocal</i>
Montserrat Figueras	<i>Interpretació vocal</i>
Jean Pierre Canihac	<i>Corneta</i>
Romà Escalas	<i>Flauta dolça</i>
Daniel Lassalle	<i>Sacabutx</i>
Alfredo Bernardini	<i>Xeremia i oboè barroc</i>
Josep Borràs	<i>Baixó i fagot barroc</i>
Rolf Lislevand	<i>Llaüt i viola de mà</i>
Jordi Savall	<i>Viola da gamba</i>
Guido Morini	<i>Clavicèmbal</i>

CONJUNT VOCAL INSTRUMENTAL

Jordi Savall, director

Les persones interessades a formar part del conjunt vocal han d'enviar currículum i material sonor abans de l'1 de juliol de 1993

CONCERTS A ANDORRA I A LA SEU D'URGELL

Termini d'inscripció: 15 de juliol de 1993

Informació i inscripcions:

Àrea de Música, Departament de Cultura
Portal de Santa Madrona 6-8 08001 BARCELONA
Tel. (93) 412 56 40 - FAX (93) 412 19 58

 Generalitat
de Catalunya
Departament
de Cultura

 Andorra
Govern
Conselleria
d'Educació i Cultura

—¿Sobre què?

ÀGATA: Sobre noies i sobre nois.

MAMEN: Crec que el que se'ns ha enganxat més és la ironia d'ella [Patricia Highsmith], aquesta dolenteria...

ROSA: Una dolenteria molt subtil, que és molt millor que no pas la dolenteria en pla bèstia, perquè llavors encara és més dolenta... com per sota. I això de vegades està molt bé, ¿no?

—¿Hi ajuda el fet que si-
gueu tot noies?

ÀGATA: Sí, treballar tot dones és diferent que treballar amb homes. I és clar, sempre hem estat nosaltres cinc, hem fet *bolos*, hem dormit plegades cada dia...

MAMEN: Bé, també hi havia en Pere i els tècnics.

ÀGATA: Sí, però nosaltres dormíem juntes. I el fet de ser un espectacle de dones et fa que surti un sentit de l'humor que tenim totes més amagat, que no ens surt en la vida normal i que l'espectacle ens ha ajudat a treure... aquesta dolenteria que deia la Rosa... més subtil, com si no passés res, però que et carregues el...

MAMEN: Ens han comentat moltes vegades; "Ens agrada-
ria veure per un foradet què feu cinc noies al camerí". I realment, a vegades ho comentem... ¿i no fem res!

CARME: Així com els homes tenen un tipus de relació diferent del de les dones, les dones tenim un tipus de relació particular i dins d'aquest grup concret, a més, tenim un codi molt nostre.

ROSA: Com que és un grup de dones que ens coneixem molt, que ens estimem molt i que som molt amigues... encara canvia més i vas... més enllà; ja no et quedes només amb això, ja vas més a fons, ¿no? A vegades, en segons quin tipus de situacions, ja coneixes molt l'altra i ja saps per on... anar.

—¿Prepareu alguna cosa, ara?

TOTES: Sí.

—¿Es pot dir què?

CARME: No és una cosa concreta, que et puguem dir: "Tal obra". Provem de muntar una cosa... potser parlo massa ja... que continuarà amb aquest llenguatge teatral molt directe cap al públic. Anem fent una mena de recull de coses...

ROSA: És un treball de laboratori.

MIRIAM: Aquesta frase li encanta, a la Rosa.

MAMEN: Som les mateixes dones, la mateixa companyia, amb el Pere de director i el mateix estil... ¿jirònic!

—L'estrena, ¿per a quan?

ROSA: Abans que s'acabi l'any.

—¿Tots els homes som iguals?

MAMEN: Tots els marits són iguals, tots els homes són diferents.

MAMEN: És la frase de la pròxima obra.

ROSA: És d'un autor francès que ara no recordo.

CARME: Imagina't per on aniran els trets.

ROSA: És una molt bona pista.

—¿Sou casades?

TOTES: No.

—Expliqueu la frase.

MAMEN: Marits és una cosa i homes és una altra. En això estem totes bastant d'acord.

ROSA: Val a dir que encara que siguem una companyia de dones i que ens estimem molt, ens agraden molt els homes. I esperem que hi hagi alguna obra en què el Pere digui: "Mireu, aquí, hi sortireu vosaltres i tres homes que faran allò".

MIRIAM: Donaran color.

ÀGATA: Sí, ara ja es comença a notar que n'hi falta...

ROSA: Sort que vénen els tècnics, de tant en tant.

—¿Com us agraden els homes?

ÀGATA: Tenim gustos diferents.

ROSA: No ens barallem gaire. A vegades coincidim, però bé...

Quan T de Teatre va estrenar *Petits contes misògins* somniava a fer cinquanta representacions.

PAU RIBAS

MIRIAM: Més que un home, jo diria una persona. Doncs, oberta, intel·ligent... ¡jo què sé!... Ho trobo una mica beneit, això.

CARME: No sé què dir-te, perquè tan aviat me n'agrada un com me n'agrada un altre de totalment diferent.

MIRIAM: Depèn de la situació en què et trobes tu mateixa, també.

CARME: En general, que tingui dues cares... Comprensiu, simpàtic, bona persona... ja et dic... i després resulta que n'agafa un altre que és tot el contrari.

ÀGATA: L'home ideal no existeix. Però m'agraden de diversos tipus, depèn de l'actitud que tinguin amb tu. M'agrada que siguin afectuosos, però no massa. I... m'agrada que em parlin molt i que... sobretot, que mirin molt bé.

MAMEN: En això de la mirada estic molt d'acord amb l'Àgata. La mirada d'un home diu molt; dius: "Va, me'l quedo". I m'agrada que tinguin sentit de l'humor, que siguin mínimament intel·ligents, que hi puguin parlar i que tinguin energia, ganes de fer coses, que no parin;

no puc sofrir-lo, un mort. I això, si vols que et digui la veritat, ho trobes poques vegades, sempre has d'estar vinga estirant el carro, i això no és.

ROSA: Jo crec que... ¡un resum de tot el que s'ha dit! A banda, que et sàpiguen escoltar, que siguin bastant homes, però que en un moment donat siguin molt afectuosos i que et sacsegin una mica. I també que siguin grans...

TOTES: ¿Què vols dir, grans?

ROSA: Grans, de volum. M'agrada que siguin grans.

—¿Què us agrada més, seduir o que us sedueixin?

ÀGATA: Una cosa porta l'altra. Quan em sedueixen em vénen moltes ganes de seduir i llavors podem estar una bona estona... seduïnt-nos mútuament. Ho trobo molt bonic.

ROSA: El què sí que és cert és que el que fem interpretant els *Contes misògins*, a vegades, és seduir. Estar dalt l'escenari i parlar directament al públic és una manera absoluta de seducció, fins i tot sense esperar que et seduixin a tu.

MIRIAM: I amb la seguretat que tu se-duiràs.

ROSA: Exacte. A més, t'és igual, si et sents corresposta o no, i això és molt interessant.

MAMEN: I a l'escenari, hi surts igual i et fas una noia tan gran que pots menjar-te qui tinguis al davant, i pots tenir-hi tres-centes persones, però quan surts i els veus una a una, et poses a tremolar.

ÀGATA: I després resulta que totes hem mirat el mateix, des de dalt de l'escenari.

MIRIAM: El de la segona fila. Sempre hi ha algú a la segona fila.

ÀGATA: A més, en l'últim conte, com que es veu molt el públic i és més relaxat, tens més temps de mirar, i provoques una mica la seducció. Després ho comentem: "Ah, ¿tu també et miraves aquell?"

ROSA: O bé quan saludem i entrem dins: "¡Mireu el de la segona fila!" Uí!, diem moltes coses de dins, ¿no?

ÀGATA: Sí, però està molt bé.

Joan Marí